

Sygn. akt: I C 1263/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa K. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko R. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1263/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód K. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie przeciwko R. L. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 28 kwietnia 2017 roku domagał się zasądzenia kwoty 1.493,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od kwoty 1.400 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż przedmiotową wierzytelność nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 26 lipca 2016 roku ze spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. jako wierzycielem pierwotnym. Wierzytelność będąca przedmiotem w/w umowy powstała w związku z udzieleniem pozwanemu pożyczki o nr (...) w dniu 25 lipca 2016 roku przez Zbywcę wierzytelności. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 1400 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, 29,49 zł tytułem odsetek umownych za okres trwania umowy oraz 64,41 zł tytułem odsetek karnych za opóźnienie, naliczone od dnia wymagalności kwoty raty.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2017 roku stwierdziwszy brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczytnie, jako sądowi właściwości ogólnej strony pozwanej.

Pozwany R. L. zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się na rozprawę, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. W sytuacji gdy wierzytelność została stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.)

Na skutek zawarcia umowy cesji wierzytelności stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Tym samym legitymacja procesowa czynna przysługująca do tej pory cedentowi przechodzi na cesjonariusza, który zyskuje szczególne uprawnienie do występowania w charakterze strony w konkretnym procesie w stosunku do konkretnego podmiotu. Warunkiem uzyskania tego uprawnienia jest wykazanie przez cesjonariusza skuteczności cesji konkretnej wierzytelności.

W uzasadnieniu pozwu powód powoływał się na umowę przelewu wierzytelności jaką zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. w dniu 26 lipca 2016 roku i na podstawie której nabył wierzytelność, jaka przysługiwała cedentowi wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki o nr (...), jednakże do pozwu nie przedłożył ani umowy przelewu wierzytelności ani umowy pożyczki, która stanowić miała źródło wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność objęta pozwem przeszła na rzecz powoda. Strona powodowa przedstawiła jedynie szereg pełnomocnictw procesowych. Tymczasem skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa nie przedkładając umowy pożyczki o nr (...) z dnia 25 lipca 2016 roku uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności.

Reasumując, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sprostął ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne, w tym zwłaszcza istnienia po jego stronie legitymacji procesowej czynnej, jak również istnienia i wysokości przysługującego mu względem pozwanego roszczenia. Żądanie pozwu nie zasługuje więc na uwzględnienie.

Pozwany został zawiadomiony o terminie rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie wyraził swego stanowiska w sprawie. W tych warunkach sąd wydał wyrok zaoczny.

W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane powyżej domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważania czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i tylko wtedy, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Nie zwalnia ono powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem. Wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem, a zwłaszcza dowodów wskazujących na dokonanie jej skutecznego przelewu, Sąd na podstawie art. 6 k.c. powództwo oddalił.

Na marginesie Sąd wskazuje, iż wprawdzie ustawodawca wyraził zakaz dołączania jakichkolwiek dowodów do powództwa wniesionego drogą elektroniczną, to wobec skierowania sprawy do rozpoznania w postępowaniu procesowym przed sąd właściwości ogólnej pozwanego, zgodnie z art. 232 k.p.c. - na powódzie w dalszym ciągu spoczywał obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodził on skutki prawne.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)